

Bikimel: «Serà un bon senyal quan hi hagi el mateix nombre d'homes i dones músics i els festivals estiguin equiparats»

Parlem amb Vicky de Clascà sobre el paper de les dones en el sector musical i fem un repàs de la seva trajectòria

Vicky de Clascà és **Bikimel**, una de les protagonistes del reportatge *Les dones del Sona9* al número d'agost de la revista *Enderrock*. Es tracta d'un article amb el testimoni de diferents dones que històricament han passat pel certamen i que opinen sobre com s'han enfrontat dins el món laboral al sector musical, encara no tan paritari encara com les bones dades d'educació musical. Segons el Departament d'Ensenyament, durant el curs 2016-17 es van comptabilitzar 2.104 alumnes dones d'ensenyaments musicals professionals, d'un total de 3.742 alumnes.

Què t'agrada més del fet de dedicar-te a la música?

No fitxar, per exemple, o la sensació d'alliberament quan he compost una cançó.

Amb què et quedes del teu pas pel Sona9?

L'equip de músics que vaig anar fent. I la gravació de la cançó "Espantaocells".

En el teu cas hi ha certa paritat en la formació, però qu en penses de la caiguda de dones professionals que ens trobem al sector musical?

Que a poc a poc es va posant tot a lloc. El pitjor enemic de la dona ha estat la inseguretat, no veure's capaç de fer o tocar música. Una inseguretat alimentada per ella mateixa i el patriarcat. Ara que algú digui que la dona no és capaç, és més difícil de creure, perquè hi ha tants exemples que ho tiren per terra...

Què t'arriba del nou talent femení als escenaris?

L'altre dia al MUDA Festival de Burg vaig veure per primer cop **Silvia Thomas Trio** i vaig al·lucinar. Defineix bastant el que significa per mi una gran cantautora i artista.

Et sents arreu en igualtat de condicions o has tingut alguna experiència complicada en algun entorn laboral?

Som en un punt en què el pols de la cursa ja està agafant molta força. Ha estat un camí molt llarg. I arribar a veure a noies joves amb la seguretat i l'alt nivell musical que hi ha avui ja és tot un mèrit. El meu passat ha estat més aspre, soc jove i tot i que entre músics sempre m'he trobat en harmonia, en suport i en igualtat, sí que en altres àmbits m'ha costat més. Sobretot en el tecnològic, hi ha un prejudici i em molesta. També el de l'estil...

En quin sentit?

Recordo que en la meua època més rockera, amb el disc *Stat Jònic*, m'enfadava perquè em classificaven com que feia música acústica que, tot i ser veritat, no m'ajudava a tenir bolos en ambients més festius. Fins i tot amb la formació de rock que vam preparar no em va servir de res. En el món de la premsa ha costat reaccionar, he arribat a llegir articles o crítiques on es feia èmfasi en coses que mai es dirien per als homes i, en canvi, es restava interès en altres. Però també passa a la inversa. L'anàlisi involuntari que es fa de manera inconscient és diferent segons el gènere. Crec que ara està canviant tot molt i molt ràpid, per sort.

Tu com has notat el canvi?

En la meua lluita personal i solitària, fa deu anys enrere, havia de demostrar que era capaç de fer més coses que cantar (compondre, arranjar, editar...), en canvi avui ja no em preocupo d'aquestes tonteries, perquè ja no m'importa el que pensin de mi. Quan m'obria camí, però, eren fonamentals. Fer comuna una professió normalitzant-la, ajuda a alliberar la dona. Però no caiguem en el mateix, no ens encasellem perquè el millor que ens pot passar és la barreja. Quan hi hagi igual nombre d'homes i dones músics i els festivals estiguin equiparats serà una bona senyal.

Mary Beard diu: "Si no percebem que les dones estan totalment dins les estructures de poder, llavors el que hem de redefinir és el poder, no les dones". Vols ser líder i tenir una gran celebritat, o treballes més col·laborativament, donant més poder als que t'acompanyen?

Jo soc líder en el moment en què he de defensar i construir el meu projecte. Líder també vol dir que tens seguidors, que algú et segueix. Que sigui més col·laborativa o respectuosa no vol dir que sigui menys líder.

De quina cançó o disc de creació pròpia estàs més contenta?

"Nen del bosc", la canta una mare al seu fill.

Quin és el concert que recordes amb més emoció i per què?

Recentment he tocat en llocs màgics, quasi sagrats: Boí, Taüll, l'Església de Beget... M'agrada aquesta sinergia tel·lúrica amb la meua música.

Bikimel Foto: Xavier Mercadé